ఎదురుచూడని వరుడు

రచన: రావి కొండలరావు

కథానిక

అద్దంముందు కూచుని, పావుగంటగా తన మొహాన్ని తదేకదీక్షగా చూసుకుంటున్న లీల, వున్నట్టుండి ఒక్కసారి దిగ్గున వెనక్కు చూసింది. అంతసేపుగా ఆమె తన మొహాన్ని ఆ అద్దంలో చూసుకుంటున్నట్టు ఎవరన్నా కనిపెడుతున్నారేమో ననే అనుమానం అప్పటికి కలిగింది లీలకు. చుట్టూచూసి, ఎవరూ లేరని, నిర్ధారణ చేసుకుని, కుర్చీలో సర్దుకుని సరిగా కూచుని, మళ్ళీ అద్దానికే వప్పజెప్పింది తన మొహాన్ని. మొహాన్ని ఒక ప్రక్కకు వాల్చి, జడను భుజంమీదనుంచి ముందుకు వేసింది. నిదానుగా కుర్చీలో కూచుని చిన్న చిరునవ్వు నవ్వుతూ టేబిలుమీదున్న ఆ పెద్ద అద్దంలో ప్రతిఫలించిన తన బింబాన్ని చూసి మురిసిపోయింది!

ఎంత అందంగా వుందితను! తనలో ఇంత అందం వున్నట్టు ఈనాడే తెలిసిందా? చాలామంది తనతో అన్నారు—"నువ్వు బావుంటావు" అని ఏమిటో అనుకున్నది. తనకున్నంత కళ్ళు ఇంకెవరికీ లేవని అమ్మ ఎన్నిసార్లో అన్నది.

"మా అమ్మాయికి అందం ఓస్సామ్మ" అని తనతండ్రి ఎంత మందితోనో చెబుతూ వుండగా తను చాటుగా విన్నది. "నీ ముందు ఆ సినిమాతారలు ఏపాటెల్దూ!" అని బావ చాలాసార్లు అన్నాడు. ఐనా బావమాటల కేంలెక్క!...వట్టి వెర్రిబాగులమనిషి. ఈ సమయంలోనే ఆమెకు పాతవిషయాలు కొన్ని గుర్తొచ్చినై. చదువుకుంటున్న రోజుల్లో తనకు కొందరు కుర్రాళ్ళు ప్రేమ లేఖలు రాశారు. ఆ ఉత్తరాల్లో వాళ్ళు తనను వర్ణించిన ఆవర్ణన...వర్ణనాతీతం! ఐతే ఈరకం ప్రేమలు తనుచాలా వినబట్టి, ఆ ఉత్తరాలకు కూడా ఆరకం ప్రేమల కిచ్చిన విలువనే ఇచ్చింది.

ఇప్పుడు లీలకు ఒకదిగులు పట్టుకున్నది. ఆమెకు పందొమ్మిది సంవత్సరాలు. అందం వున్నది—ఐనా ఇంకా పెళ్ళికాలేదు. ఎవరితోనూ నిశ్చయం కూడా జరగలేదు. దీనికి అనేక కారణాలున్నై. లీలతండ్రి పెద్దగా కట్నాలు పొయ్యగలిగే స్థితిలో లేడు. కొన్ని సంబంధాలు లీల తల్లితండ్రులకు నచ్చలేదు—కొందరు కుర్రాళ్ళు ఆమెకు బాగాలేరు! ఒక వేళ అన్ని బావున్నా ఏదో విషయంలో పేచీవస్తూ ఆ సంబంధం పనికి రాకుండా పోతున్నది

లీల ఇంట్లో ఆమె మేనమామకొడుకు ఒకడున్నాడు. అతని పేరు ఏమిటో ఎవరికీ తెలిసినట్టు లేదు గాని, లీల పిలిచినట్టుగా అంతా 'బావా' అనే పిలుస్తారు. ఈ కుర్రాడు ఇరవైయూడేళ్ళవాడు-కాలేజీలో కొంతవరకూ చదివాడు-ఉద్యోగప్రయత్నం-మని

కి అందం లేకపోలేదు-కొద్దిగా ఎక్కువగా వాగుతున్నట్టు కనిపిస్తాడు. అతని గదినిండా సినిమాతారల పటాలూ, అందమైన అమ్మాయిల బొమ్మలూ వేలాడుతూవుంటై. ఇవీ అతని పాత్రలో కొన్ని లక్షణాలు. ఈ 'బావ'ను చేసుకోటానికి లీలకు పెద్ద అభ్యంతరమేవుండగా-లీల తలిదండ్రులకు చిన్న చిన్న అభ్యంతరాలుకూడా వున్నై. ఐనా, బావ 'లీల నాదే' అనే ఉద్దేశంలో వున్నాడు.

కొన్ని నెలలుగా లీల తన పెళ్ళికోసం ఎదురుచూస్తున్నది. ఏమంటే, ఆమె తోడి పిల్లలందరూ పెళ్ళిళ్ళు చేసుకొని కాపురాలు చేస్తున్నారు. కొందరు తల్లులుకూడా ఐనారు. 'తగిన వరుడు దొరికేదాకా దీనికి పెళ్ళి చెయ్యను' అంటాడు తండ్రి. లీల ఒక్కత్తే తనకు బిడ్డకావటంవల్ల. 'తగినవరుడు' అంటే ఎట్లావుంటాడో-ఎప్పుడు దొరకుతాడో లీల ఊహకు అందలేదు!

అద్దంలో కనిపిస్తున్న లీల ప్రతిబింబం దిగులుపడసాగింది. ఏదో ఆలోచిస్తూ నిట్టూర్చింది. అటు కదిలింది-ఇటు కదిలింది...లీల మనస్సు ఎక్కడికో పారిపోయింది.

"అద్దంలో చూసుకుంటున్నంతసేపూ ఎవరి మొహం వాళ్ళకు అందంగానే కనిపిస్తుంది." అంటూ ప్రవేశించాడు బావ సినిమాలో హాస్యనటుడు ప్రవేశించినట్లు! లీల ఒక్కసారి వెనక్కు తిరిగింది. తన ఆలోచనలను పాడుచేసిన బావకేసి చిరాగ్గాచూసి-"ఏమిటీ?" అన్నది దీర్ఘంతీస్తూ.

"ఏమిటో ఆ నేళాను గాని లీలా-ఈ రోజు మాత్రం నువ్వు చాలా అందంగా వున్నావు సుమా!" అన్నాడు మృదువుగా సినిమాలో హీరో పలికినట్లు. ఈ మాటకు లీల ఆశ్చర్యపడలేదు. ఎంచాతంటే-ఈ రకమైన డైలాగులు బావ ఉచ్చరించటం కొత్తకాదు.

"అట్లాగా" అన్నది లీల.

"నిజం" అన్నాడు బావ దగ్గరకుపోతూ.

"ఏమిటి కారణం?" అన్నది లీల.

"నాకు తెలుసు" అన్నాడు బావ సీరియస్‌గా.

"చెప్పు"

"నేను వేరే చెప్పాలా? నీకు తెలీదు పాపం!...ఇంతకూ ఆ వచ్చిన వాడిని చూశాక ఆ ఆరటం అంతా ఎగిరి పోతుందిలే!" అన్నాడుబావ.

"ఏవచ్చినవాడూ-ఏమిటికథా?" అన్నది లీల ఆత్రంగా.

"మీ పెద్దనాన్నగారి ఉత్తరం చూడలా నువ్వు?...తెలిసే నా చాత మరోసారి చెప్పించుకోవాలని. నేను చెప్పనుపో" అన్నాడు బావ చిన్న పిల్లాడల్లే బుంగమూతి పెట్టి.

"చెప్పుబావా!" అన్నది లీల ఇంకా చిన్న పిల్లల్లే బూరాలాగా మూతి బిగించి.

"నిజంగా తెలీదా లీలా?" అని చూచున్నాడు బావ.

"ఒట్టమ్మా"

"నామీదా?" అన్నాడు బావ నవ్వుతూ.

"అబ్బ...చెబుదూ మరీనూ!"

ఈ సంగతి లీలకు పాపం తెలీదని గ్రహించుకున్నాడు బావ.

గొంతు సవరించుకుని చెప్పటం మొదలెట్టాడు-

"అనగా అనగా ఒక వూళ్ళో లీల అనే అమ్మాయి వుందట-ఆ అమ్మాయి ఎంత అందమైందటా అంటే అంత అందమైనదట — అప్సరసలూ, వూ...మేనకలూ, రంభలూ"

"అసలు సంగతి చెబుతావా చెప్పవా?" అని లేచింది లీల.

"కథ గావొద్దా? ఆ మాట చెప్పావు కాదేం?...ఐతే విను. మీ పెద్దనాన్నగారు రేపు ఉదయం బండీలో ఇక్కడ దిగుతున్నారు. ఆయనతో పాటు 'ఒక పెళ్ళికుమారుడు' కూడా దిగుతున్నాడు నిన్ను చూసే ఉద్దేశంతో."

ఈ మాట వినగానే లీల గుండెలో దడదడమనేశబ్దం ప్రారంభమైంది. మొహంలో ఏదో భావంరాగా, బావముందు దాన్ని అణచిపెట్టి-ఇష్టంలేనట్లు మొహం పెట్టింది. ఈ మొహం చూసేసరికి బావకు సంతోషం పెల్లుబికిపోయింది. తనకూ ఇష్టంలేనట్లుగానే మొహంపెట్టి - ఆమె చెవిదగ్గరగా నోరుపెట్టి 'గుసగుసల' ధ్వనిలో-"నీకేం భయంలేదు లీలా - నేనున్నాగా, చూసుకుంటాలే. అసలు ఆ పెళ్ళికొడుకు ఇంటిగుమ్మం ఎక్కనివ్వకుండా చెయ్యగలను. నువ్వు విచారించకు." అని అభయమిచ్చాడు-ప్రేయసిని రక్షించే రాజకుమారుడి ధోరణిలో.

"చాలే బడాయి" అన్నది లీల దిగ్గున లేస్తూ.

"బడాయికాదు లీలా—ఇది నగ్నసత్యం నా పరాక్రమం నువ్వెరగవు గాని—"

"ఇక నోరు మూస్తావా?"

బావ ఛటాలున రెండు చేతులతోనూ నోరుకప్పేసుకుని ఓక్షణం పోయాక నెమ్మదిగా "ఇదిగో ఉత్తరం. నీకంత నమ్మకం లేకపోతే—" అని అందించాడు.

"ఆ ఉత్తరాన్ని జేబులో పెట్టుకుని తిరుగుతున్నావా—అసలు అది ఎందుకుతీశావ్! అని గద్దించింది లీల.

"నీకు చూపిద్దామనే ఉద్దేశంతో తీసుకొచ్చాను"

బావచేతిలోంచి ఉత్తరాన్ని లాక్కొని చదివింది. తన పెద్దనాన్న తన తండ్రికి రాసిన కార్డు. దాంట్లో ముక్తసరిగా మూడు ముక్కలు మాత్రం రాసివున్నై.

"చి॥ రామనాథానికి—

శుక్రవారం బండిలో ఒక పనిమీద దిగుతున్నాను. నాతోపాటు నా స్నేహితుడి అబ్బాయిని వెంటబెట్టుకొస్తున్నాను లీలను చూస్తాడు. కావలసిన ఏర్పాట్లు చెయ్యి. మిగిలిన వివరాలు ముఖస్థంగా మాట్లాడుకుందాము. అంతా క్షేమం.

—శేషాచలం"

ఈ వుత్తరాన్ని లీల ఒకటికి రెండు సార్లు చదివింది. తనను చూడటానికి అబ్బాయి దిగుతున్నాడనే వాక్యం ఆమెకు ఎంతో హాయిగా కనిపించింది. సంతోషంలో ఒళ్ళుమరచి కూనిరాగం తియ్యబోతే ఎదురుగా బావకనిపించాడు!

"తెలిసిందా! ఇదీ సంగతి. ఇప్పుడేం చెయ్యటం?" అన్నాడు బావ దిగులుగా.

"ఏం చెయ్యాలో పోయి మామయ్యను అడుగు! చెప్తారు" అన్నది లీల.

"నీకు మతిపోయిందా యేమిటి లీలా—ఈసంగతి మామయ్యను అడగటమేమిటీ?" అన్నాడు బావ, తెలివైనవాడు నవ్వినట్లు నవ్వుతూ.

"నాకు తెలిదు ఐతే" అన్నది లీల.

"నన్ను నమ్ము. నీప్రాణానికి నాప్రాణం అడ్డు వేస్తాను. ఆ పెళ్ళికొడుకు మన యింటి గుమ్మం ఎటాఎక్కుతాడో నేనుచూడనూ!"

లీలకు బాగా కోపం వచ్చింది. మొహం ఎరుపెక్కి—

"అనవసరంగా వాగక పోతావాపోవా?" అన్నది గట్టిగా. బావకు ఆశ్చర్యంవేసింది. ఈసారి ఆమెమాటలో 'సీరియస్ నెస్'ను కనిపెట్టి-లీలకు ఆ పెళ్ళికొడుకుమీద ఇష్టం కలిగిందని గ్రహించి" "చూస్తాగా-ఎట్లా వొస్తాడో...వాడూ వాడి తాతా..."అని ఏమేమో అరుస్తూ చరచరా బయటకు వెళ్ళిపోయినాడు సినిమాలో విలన్‌కుమల్లే. లీలకు భయంవేసింది. ఈ బావకు అది తెలిసీ తెలియని జ్ఞానమో, నిజమో, ఆమెకు అర్థంకాలేదు. కొంపతీసి, ఏమన్నా చెయ్యరాని, పని చెయ్యడుగదా;...సరే, బావను మంత్రంతో కట్టెయ్యవచ్చనుకుని-రాబోయే వరుడినిగురించి ఆలోచనలోపడిపోయింది లీల.

ఇదివరకు ఎందరో తనను చూడటానికి వచ్చారు. అందులో ఒక అబ్బాయి తనకు వచ్చాడు, ఎంత బావున్నాడని! అచ్చంగా

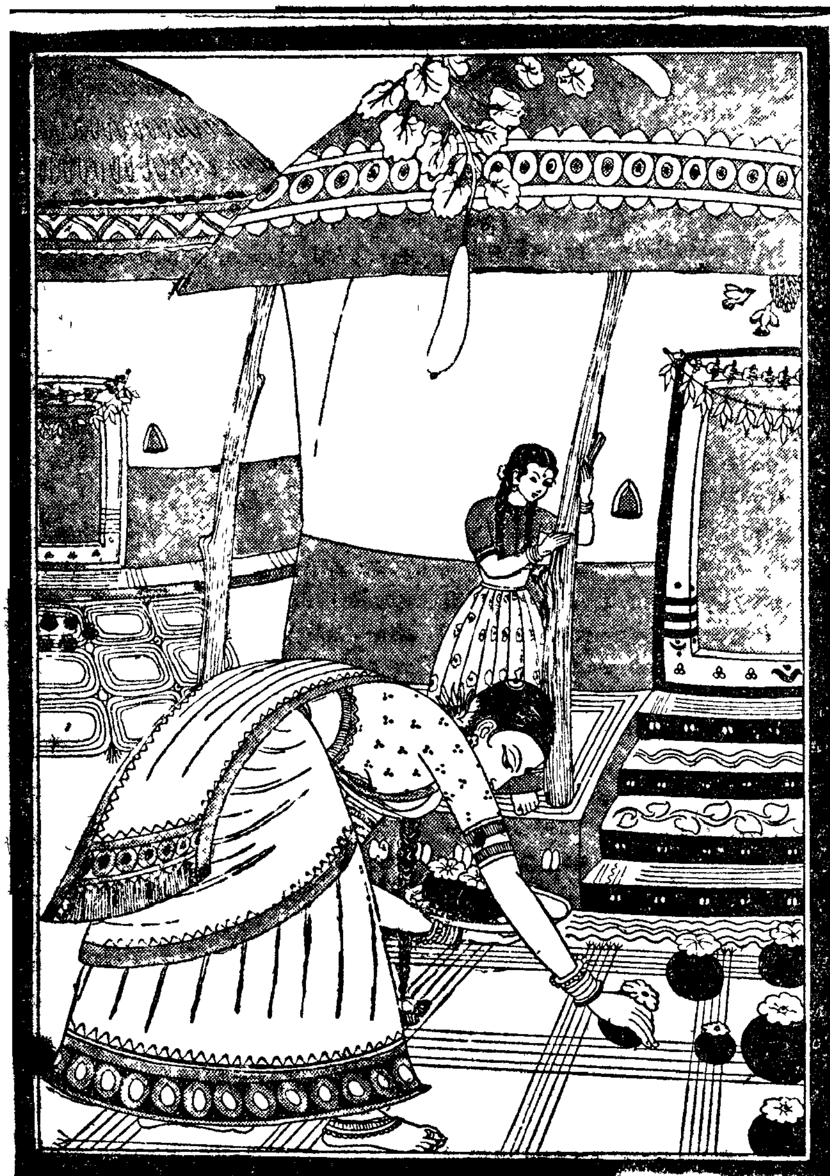

గడపలో గొబ్బిళ్లు

చిత్రకారుడు : వెల్లటూరి పూర్ణానందశర్మ.

★ ఎదురుచూడని వరుడు ★

హీరోలాగా వున్నాడు. అటువంటివాడు తన భర్త అంటే తనకు ఎంత గర్వమో అనుకున్నది. తనభర్తను గురించి మిగిలినవాళ్లంతా ఎంతగానో చెప్పుకుంటారు!...ఐతే ఏవో కారణాలవల్ల ఆ సంబంధం కలిసి రాలేదు-మిగిలినఅబ్బాయిలు మాత్రం?-[illegible]వంతులు అంతా బాగానే వున్నారు. ఒక సంబంధాన్ని తానే తిరస్కరించింది. తనతండ్రి ఈమధ్య చూడబోతే! తను అత్యంత పెళ్లిగా అయిన వర్తించుకోలేదు. ఈ సంబంధం సుతరామూ తనకు ఇష్టంలేదు. ఎంచా తంటే ఆఅబ్బాయి మంచివాడు కాడట-అతను చాలామంది అమ్మాయిలకు ప్రేమ లేఖలు రాశాడట! ఈరకమైన కుఁద్రాడని తనతో ఎవరో చెప్పగా, తనే ఈ సంబంధం వొద్దని నిర్ధారణ చేసుకున్నది. తన తండ్రి కూడా సంతోషించాడు...అవునుమరి. అటువంటి లాకోయిలూకోయివాడిని చేసుకొని తనేం సుఖపడేట్టు! ఇంకో అబ్బాయినికూడా తనే వద్దన్నది. ఉద్యోగంలేదు-సద్యోగం లేదు-ఎప్పుడో ఏదో చెయ్యబోతాడట-సిగరెట్టుమాత్రం విపరీతంగా కాలుస్తాడట! ...అబ్బ! ఈరకం మనుషులతో ఎవర్తె చెయ్యగలదు కాపురం!...

ఈవచ్చే వరుడు ఎట్లాంటివాడో... తెల్లగా వుంటాడా?—అందంగావుంటాడా? డబ్బున్నవాడా?...నల్లగావుండి, కళగా వుంటాడా?... అని అనేకరకమైన ప్రశ్నలు వేసుకున్నది. ఈ ఆలోచనల్లో ఆమెకు ఒక ఇంగ్లీషు సినిమాలో హీరో ఎందుకో జ్ఞాపకం వచ్చాడు!

ఛటాలున లీల అద్దం దగ్గరకుపోయి తన మొహాన్ని చూసుకున్నది. ఈసారి ఇంకా అందంగా కనిపించింది. మొహాన్ని అద్దానికి దగ్గరగాచేర్చి, కొన్ని నిమిషాలపాటు రెప్ప వెయ్యకుండా చూసుకున్నది!

ఆక్షణంనుంచీ లీలకు మనసులో కొత్త భావాలు లేచినై. ఇదివరకుకూడా ఇట్లాగే పెళ్లికొడుకులు వచ్చినా అప్పుడెందుకో ఈ భావాలు కలగలేదు. ఈమధ్య లీలకు, తను వెంటనే పెళ్ళిచేసుకోవాలనే ఉద్దేశం కలగటంవల్లనే ఈభావాలు కలిగివుండవచ్చు. మొహంలో ఉత్సాహాన్ని ఏమాత్రం బయటకు కనిపించనివ్వకుండా వంటింట్లోకి పోయింది! తల్లి కాంతమ్మ కూర తరుగుతూవుంటే, ఆ ప్రక్కనే చేరి "నేను తరగనా అమ్మా?" అన్నది లీల.

"ఇదేం అమ్మా ఇవాళ? ఇప్పుడా సూర్యుణ్ణి పడమట అస్తమించనివ్వవా ఏం?" అన్నది కాంతమ్మ.

"పొద్దున్నే తూర్పున ఉదయించినవాడు ఇప్పుడు పడమటఅస్తమించక ఏంచేస్తాడులే!" అన్నది లీల వంకాయలు తీసుకుంటూ.

"నామాట విను. అవి నే ను చే స్తా ను. ఎందుకు నీకీపని ఇవాళ? వెళ్ళి ఏ పుస్తకమో చదువుకోరాదూ?" అని, "రేపు పెళ్లివారొస్తున్నారు తెలుసా?" అన్నది కాంతమ్మ.

లీల మాట్లాడలేదు. ఆ విషయం తనకు తెలుసనిగాని, తెలీదనిగాని ఏమీ అనలేదు. తరిగిన వంకాయ ముక్కలను ఉప్పుగరలేస్తూ కూచున్నది.

"మరీ చిన్నపిల్లలే ఏమిటే ఇదీ?" అన్నది కాంతమ్మ విసుక్కుంటూ.

"ఈరోజు ఏం వండుతున్నావమ్మా?" అన్నది లీల ఏదో అడగాలని.

"ఏదో నా మొహం. నువ్వు అవతలకు పోతేనే వంటా పెంటానూ. రేపు పొద్దున్నే వాళ్ళొస్తున్నారట—పెద్దనాన్నగారు ఉత్తరము రాశారు. పో—రేపటికి చీరలూ అవీ ఉన్నాయో లేదో చూసుకో. లేకపోతే ఆ బావను చాకలిదగ్గిరికి పంపు!" అన్నది.

"ఈ మాట ఆ బావ విన్నాడు కాదు. నిన్నూ నన్నూ అమాంతం మింగేసి వుంటేవాడు!" అన్నది.

...ం — ఇదివరకు ఎప్పుడే పని కావాన్నా చెయ్యటం లేదా ఏం?" అన్నది కాంతమ్మ

"అది కాదులే. ఇది వేరు!" అన్నది లేస్తూ లీల మామూలుగా.

గోడగడియారం ఆరు కొట్టింది. ఇంకా లీల మొహం కడుక్కోలేదు. ఆమెకు 'ఏమిటో'గా వున్నది. ఏమీ తోచటం లేదు. జడ విప్పుకుంటూ నెమ్మదిగా బావగదిలోకి దారితీసింది.

బావది పెద్ద 'గదేం' కాదు. ఐనా ఉన్నంతలో దాన్ని నీటుగా వుంచి, ఒక ప్రక్కగా మంచం వేసుకున్నాడు. ఇంకో ప్రక్క చిన్న బల్ల వేసుకుని దాన్నిండా ఏవేవో సినిమా పత్రికలూ, పుస్తకాలూ సర్దుకుంటాడు. లీల గదిలోకి ప్రవేశించేసరికి బావ మంచంమీద పడుకుని 'డిటెక్టివ్' నవల చదువుకుంటున్నాడు. అతనికి లీలమీద బాగా కోపం వచ్చింది. బావకు ఎవరిమీద ఎప్పుడు కోపం వచ్చినా చెయ్యాల్సిన మొదటి పని — చరచరా తనగదికి పోయి ఏ పుస్తకమో తీసుకుని, ధామ్మని మంచంమీద కూలబడి అదేపనిగా దాన్ని చదువుతూ కూచోటం!

లీల నెమ్మదిగా ప్రవేశించటంవల్ల అతను గమనించలేదు. బావ తనమీద కోపంగా ఉన్నట్టు ఈ 'చదువే' చెబుతున్నది. తను ఒక్కసారి పలకరిస్తే చాలు — బావ కోపం అంతా ఎగిరిపోతుంది!

"బావా" అన్నది లీల కోమలంగా

ఈ పిలుపు బావ విన్నాడు. ఎందుకో మరింత కోపం వచ్చింది. లీల అనుకున్నట్టు ఈ ఒక్క పిలుపుకే ఆ కోపం అంతా ఎగిరిపోలేదు.

"బావోయ్!" అన్నది ఈ సారి గట్టిగా.

"ఇక్కడ లేదు!" అన్నాడు బావ పుస్తకంలోకి చూస్తూనే.

"లేదూ-పోనీలే! నేను నీకోసమే వచ్చాను!" అన్నది లీల.

"నాతో నీకేంపని?"

"చెబుతాగా"

అతను పలకనూ లేదు-ఉలకనూ లేదు.

"ఇదేం పుస్తకం బావా?" అన్నది లీల బావను మాట్లాడించే ఉద్దేశంతో ఒక నిమిషం నిశ్శబ్దంగా గడిచింది.

"ఇష్టంలేని పెళ్ళికొడుకులను చూడకుండా వుండాలంటే ఏం చెయ్యాలో ఏ పుస్తకాల్లోనూ రాయరు!" అన్నది లీల నిరుత్సాహంగా నిట్టూరుస్తూ.

ఈ వాక్యం బావకు నచ్చింది. ఐనా ఊరుకున్నాడు.

"ఏం బావా!" అని మళ్ళీ కదిలించింది లీల.

"అటువంటివి పుస్తకాల్లో వుండవు. మన బుర్రల్లో వుంటాయి" అన్నాడు బావ పుస్తకంలోకి చూస్తూనే.

"ఏమోనబ్బా — నా బుర్రకేం తట్టటం లేదు!" అన్నది లీల.

ఒక నిమిషం పోయాక, ఏదో ఆలోచించి బావ లేచాడు.

"నీకు నిజంగా అతన్ని చూడాలని లేదా లీలా?" అన్నాడు.

"ఎందుకుంటుంది చెప్పు—"

"మరిందాక ఆ మాట చెప్పలేదేం?"

"నీతో చెప్పడం ఎందుకు — నేనే ఆలోచిద్దామనుకున్నాను"

బావ తనలో గొప్పతనం వున్నట్టు నవ్వి, "నేను ఆలోచిస్తాలే" అన్నాడు.

"ఐతే మామూలుగా నేను ఆ అబ్బాయిని చూస్తాను. అంతే. అమ్మావాళ్లతో 'నాకొద్దు - బాగాలేడని చెప్పేస్తాను. ఏం? అన్నది లీల.

"రాకుండా నే చేస్తే?" అన్నాడు బావ.

"పాపం రానిద్దాం. ఏంపోయింది! ఇదివరకు ఎంతమంది చూశారు కారు-అందులో ఇతనొకడు!" అన్నది లీల.

"అంతేనా?" అన్నాడు బావ జయించినట్టు మొహంపెట్టి.

"అంతే" అన్నది లీల బావ మొహంలోకి చూస్తూ.

ఈ చూపుకు బావ ముగ్ధుడైపోయాడు. ఈ మధ్య ఎప్పుడూ అతను లీలదగ్గర ఈ రకమైన చూపు వున్నదని గ్రహించలేదు. వెంటనే వళ్ళుమరచి ఉషారుగా "లాలా లలలా"అంటూ రాగం ఆలపిస్తూ అద్దంముందు నించుని అదేపనిగా తలదువ్వుకోటం ప్రారంభించాడు!

సంక్రాంతి పండుగ ప్రత్యేక

అభినందనలు

విడుదలకు సిద్ధముగానున్న చిత్రాలు

ప్రభాత్ స్టూడియోస్ వారి

'అపరాధి'
మధుబాల, ప్రాణ్, రాంసింగ్

'భక్తజనాబాయి'

'సీదారాస్తా'

'ఆగేబడో'
దేవానంద్, ఖుర్షిద్

'రామశాస్త్రి'

'గోకుల్'

'గోకుల్ కృష్ణ'

రోహిణీవారి
"రేణుకామహాత్యం"

దినేష్ ఫిలింస్ వారి
"అమర్‌సింగ్ రాథోడ్"
నిరుపరాయ్, జైరాజ్

త్వరలో విడుదల
జవహర్ ఫిలింస్
"హీరో నెం 1"

ఆంధ్ర, సీడెడ్ జిల్లాలకు డిస్ట్రిబ్యూటర్లు—
ఫిలిం ఆర్ట్సు పిక్చర్సు (ప్రై) లిమిటెడ్
గాంధీనగరం :: విజయవాడ-2.
NVKR

ఆఫీసు పని

ఆఫీసులో హెడ్ గుమాస్తా తన క్రింది ఉద్యోగితో—

హె. గు: ఇంటిపని ఆఫీసులో చేస్తారేమండి మీరు?

ఉ: నేను కాకపోతే నా యింటి పని ఎవరుచేస్తారండి? ఆఫీసు పని నేను తప్పితే మరి యొకరు చేస్తారు.

* * *

హె. గు: పని చేయకుండా ఖాళీగాకూర్చున్నారేమండీ?

ఉ: పని చేయడం ఖాళీగా కూర్చోటం ఒకేసారి ఎలా సాధ్యమవుతుందండీ!

టి. వి. శాస్త్రి.
హైదరాబాదు.

★ ఎదురుచూడని వరుడు

ఆరాత్రి లీలకు నిద్రపట్టలేదు. పదకొండు కొట్టినా పక్కమీద అటుదొర్లింది—ఇటు తిరిగింది—లేచి ఇంటిముందు తోటలోకి వచ్చింది. తోటంతా వెన్నెల్లో మెరిసి గుమ్మెత్తి పోతున్నది—పూల వాసనలతో. అంతా నిశ్శబ్దం. ఈ వాతావరణంలో లీల మనసులో వింతవింత భావాలు లేచినై. ఆ వెన్నెల్లో ఒకచోటరాబోయే ఆ పెళ్ళికొడుకుకూడా ఆమెకు కనిపించాడు. ముందు ముందు తన వైవాహికజీవితాన్ని తలచుకుంటూ, ఆచందమామను చూస్తూ ఆతోటలో వున్న అరుగుమీద అట్లాగే ఎంతసేపో కూచున్నది లీల!

తెల్లవారిన దగ్గర్నుంచీ అంతా హడావుడే! రామనాధంగారు ఏదోఏర్పాట్లు చేస్తున్నాడు—శాంతమ్మగారు వంటలు చూసుకుంటున్నది—లీల సరేసరి—తన అందాన్నంతా ఈరోజు ఒకలబొయ్యటానికి సిద్ధపడుతున్నది. చక్కగా తలంటుపోసుకున్నది-మల్లెపువ్వులాంటి సిల్కుచీర కట్టింది. అద్దం ముందు కూచుని, తలదువ్వుకుంటూ వుంటె బావవచ్చాడు. అందరి సందడితోపాటు బావకూడా సందడిగానే వున్నాడు. ఉషారుగా లీల దగ్గరకొచ్చి "వచ్చేవేళయింది" అన్నాడు నవ్వుతూ. లీలకూడా నవ్వింది.

"సరదాగా వాడినికాస్సేపు ఏడిపించనా?" అన్నాడు బావ నవ్వుతూ.

"అబ్బ...అదే నీదగ్గరున్నది. వద్దంటే వినిపించుకోవుగదా" అన్నది లీల చిరాగ్గా.

"సారీ—పొరపాటన్నాను...కాని లీలా...ఏమిటి ఇంత అందంగా వున్నావు?" అన్నాడు బావ.

"నేను ఎప్పుడు అందంగా లేనో చెప్పు!" అన్నది లీల.

బావ చెప్పలేకపోయాడు. "అహాఁ!... ఇవాళ ఎంతో—అందంగా కనిపిస్తేనూ" అన్నాడు 'ఎంతో'ను సాధ్యమైనంత పొడిగిస్తూ.

సుమారు పదకొండు గంటలవేళకు, ఇంటిముందు బండిఆగిన చప్పుడుకాగా రామనాధం బయటకు వచ్చాడు. శేషాచలం బండి దిగాడు—"ఏంరా" అని పలకరిస్తూ. అతనివెనకాలే పాతికేళ్ళ అబ్బాయి కూడా దిగాడు. రామనాధం శేషాచలాన్నీ ఆ అబ్బాయినీ లోపలకు తీసుకుపోయాడు. ఆ అబ్బాయి ముందు గదిలో కూచుని, గోడలకేసీ, పటాలకేసీ చూడసాగాడు. "నాకు త్వరగా స్నానానికి ఏర్పాటు చెయ్యి. కోర్టుకు పోవాలి" అన్నాడు శేషాచలం ఆదుర్దాగా.

"స్నానానికి అంతా సిద్ధంగానే వుంది-పద!" అన్నాడు రామనాధం. శేషాచలం రెండు నిమిషాల్లో స్నానంచేసేసి, అదరాబాదరాగా నోట ఇంత అన్నం కుక్కుకుని-చరచరా బయటకుపోతూ ఆ అబ్బాయితో-"అబ్బాయ్. సాయంత్రం వస్తాను. కోర్టుకు టైమైంది. మొహమాటం పెట్టుకోకుండా భోజనం చెయ్యి!" అని సమాధానంకోసం కూడా ఆగకుండా బండెక్కాడు. శేషాచలానికి కోర్టువేళ మించిపోతున్నది. "సాయంత్రం అంతా మాట్లాడదాంరా!" అన్నాడు రామనాధంతో. భోజనంచేస్తున్నప్పుడు శాంతమ్మ "అంతా కులాసాగా వున్నారా?"అంటే-"ఆఁ" అని మాత్రం వూరుకున్నాడు.

"ఏం బాబూ! స్నానం చేస్తారా?" అని అడిగాడు ఆ అబ్బాయిని. "చేస్తానండీ!" అని లేచాడు అబ్బాయి.

అతను స్నానానికి పోతూ వుంటే చాటుగా నించుని లీల అతన్ని చూసింది. అబ్బాయి అందంగానే వున్నాడు మనిషి పొడుగు-చామనచాయ. ముక్కు కన్నూ తీరుగా వున్నై. చక్కగా మెలికలు తిరిగిన జుట్టు నుదుటిమీద పడుతూవుంటే-అందులో లీలకు ఎంతో అందం కనిపించింది! లీలకు అంతటితో సంతృప్తి కలుగలేదు. ఆ అబ్బాయీ తనను చూడాలి!

స్నానంచేసి వస్తూవుంటే, బావ అతన్ని ఎగాదిగా చూశాడు. ఈ బావచూపును ఆ అబ్బాయి గమనించాడుగాని, లక్ష్యపెట్టలేదు. చావిట్లోనే వున్న తన పరుపు విప్పుకుని ఒక పైజమా, చొక్కా తీసి తొడుక్కున్నాడు. తల దువ్వుకుంటూ వుంటే బావ ప్రవేశించి ఎదురుగా కుర్చీలో కూచున్నాడు. రెండు నిమిషాలు పోయాక రామనాధంగారు భోజనానికి తీసుకుపోయాడు. భోజనం దగ్గర రామనాధం ఏదన్నా మాటాడదామా అని నోటి దాకా వచ్చి-తన అన్న వుంటే అన్నీ ఒక్కసారి మాట్లాడుకోవచ్చునని వూరుకుని-పేరు మాత్రం అడిగాడు—

"చంద్రశేఖరం అండీ!" అన్నాడు అబ్బాయి, భోజనం దగ్గర ఎక్కువగా మొహమాట పడుతూ.

"అంత మొహమాట పడకండి. మీ యిల్లే అని భావించుకోండి!" అన్నాడు నవ్వుతూ రామనాధం. చంద్రశేఖరం చిన్నగా నవ్వి భోజనం పూర్తిచేశాడు.

ఆపూట లీల నోట్లోకి రెండు మెతుకులు కూడా పోలేదు. ఆమె కడుపునిండా కావలసినంత సంతోషం నిండిపోయే వున్నది!

లీలకు చంద్రశేఖరం నచ్చాడు. ఐతే, అతను రాకపూర్వం అతన్ని ఇంకోవిధంగా వూహించు కున్నది. అవూహకు పరిపాకపోయినా ఈఅబ్బాయి బాగున్నాడను కున్నది. పోతే ఆమెను ఒకబాధ వేధించసాగింది. అతనుమాత్రం తనను చూడలేదు. ఎట్లాగన్నా అతనికంట పడాలనె కోరిక ఆమెలో బాగా పనిచేస్తున్నది బావ ఒకడు అడ్డువస్తున్నాడు. పైగా నిప్పుతొక్కిన కోతల్లే అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నాడు! నీ గదిలోకిపోయి కూచోరాదా' అంటే ఏమనుకుంటాడో అని లీల వూరుకున్నది.

"సాయంత్రం అమ్మాయిని చూపిద్దామా ఏమిటి?" అన్నాడు రామనాధం.

"మీ అన్నయ్య లేకుండా ఎందుకూ?-ఆయనకూడా రానీండి. వినా మనం చూసుకోలేదుగాని, ఈరోజు అంత మంచిరోజుగా కూడా కనిపించటంలేదు" అన్నదిశాంతమ్మ.

రామనాధం కక్కునఆగి, ఏదో ఆలోచించి "అవును రేపు దివ్యమైనరోజు" అన్నాడు.

మధ్యాన్నం ఒంటిగంట దాటింది. రామనాధంగారు తనగదిలో నిద్ర పోతున్నాడు. శాంతమ్మ ఇంకా ఆవంట గదిలోనే ఏదో పనిచేసుకుంటున్నది. బావ తనగదిలోనే వున్నాడు — నిద్రపోతున్నాడో చదువుకుంటున్నాడో తెలీదుగాని! శేఖరం ముందు

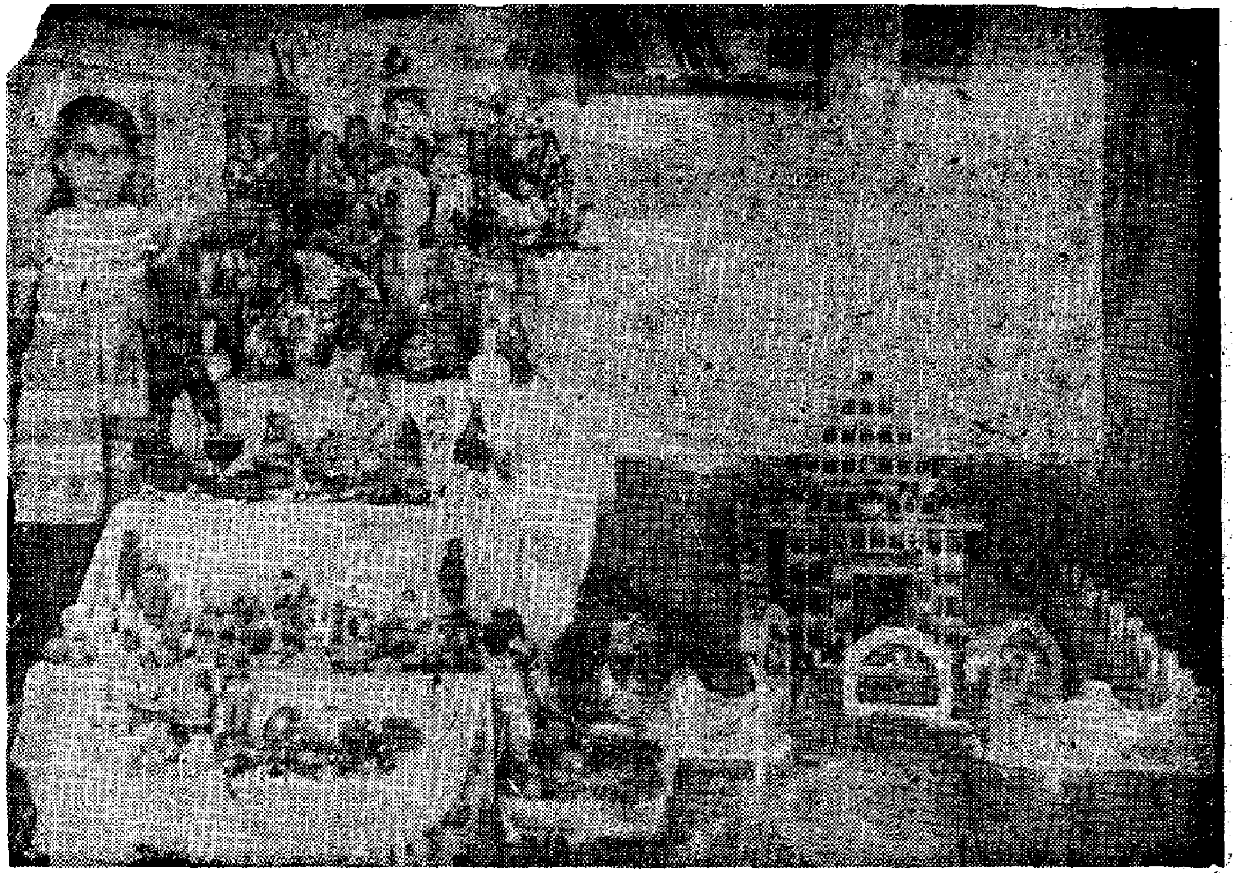

సంక్రాంతి బొమ్మలకొలువు

ఫొటో : సి. ఎస్. రావు—రాజమండ్రి.

గదిలోనే పక్కీలాలు విప్పి చేరబడి, ఏదో పుస్తకం చదువుతుంటున్నాడు. లీల తనగదిలో కూచుని కలలు కంటున్నది.

పది నిమిషాలు పోయాక మెల్లిగాలేచి వంటగదిలోకి పోయి చూసింది. అక్కడి నుంచి తండ్రి గదిలోకి పోయింది. తర్వాత బావ గదికేసి వెళ్ళింది. బావ మంచంమీద వెల్లకిలా పడుక్కొని దూలాలకేసి చూస్తూ తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు. అడుగుల చప్పుడు విని, లీలను గమనించినా పలకరించ లేదు.

"ఏదన్నా పుస్తకం ఇవ్వు బావా—చదువుకుంటాను" అన్నది లీల పుస్తకాలను సవరిస్తూ.

"నీకు పనికొచ్చేదేం లేవు" అన్నాడు బావ.

ఈ వ్యంగ్యధోరణి లీలకు సరిగా అర్థం కాక-ఏదో ఆలోచనలో వుండి- "ఏదో ఒకటి ఇద్దూ" అని డిటెక్టివ్ పుస్తకం ఒకటి తీసింది. "హత్యాఘోరణం!" అన్నది చూస్తూ.

"అమ్మయ్యో—అహోద్దు లీలోయ్—పట్ట పగలే భయం!" అన్నాడు బావ.

లీల ఫక్కున నవ్వి—"ఐనా నాకీ పుస్తకాలొద్దు. ఏమిటో ఏది చదివినా ఒక్కలాగే కనిపిస్తున్నది," అన్నది.

"అందులో మజా నీకేం తెలుసు?" అన్నాడు బావ. ఆ 'మజా'ను బాగా ఆస్వాదించినవాడల్లే.

"నాకే పుస్తకం అక్కర్లేదు! పోయి పడుకుంటాను" అని బయటకు పోసాగింది.

"లీలా!" అని పిలిచాడు బావ.

లీల వెనక్కు తిరిగింది.

"అబ్బాయిని చూశావా?" అన్నాడు;

"ఫో—" అంటూ తన గదికి పోయింది.

"హా హ్హా హ్హా హ్హా" అని నవ్వాడు బావ.

ఏదో చప్పుడయింటేది కాగా, ముందు గదిలో వున్న శేఖరం తల ఎత్తి చూశాడు. సావిట్లోంచి ఏదో తీస్తున్న లీల కనిపించింది. లీలకూ శేఖరం కనిపించాడు. ఒక్క క్షణం వాళ్ళకళ్లూ కలుసుకున్నై! అంతలోనే లీల సిగ్గుపడుతూ చరచరా వెళ్ళిపోయింది! ఆ చూపుకు అతని గుండెలు టపటపా కొట్టుకున్నై. ఆమె అందాన్ని చూసి, ముగ్ధుడై, చదువుతున్న పుస్తకాన్ని అటు పారేసి ఆలోచనల్లో పడిపోయాడు శేఖరం!

ఆ సాయంత్రం దీపాలు వెలిగిస్తూ కాంతమ్మ అబ్బాయి విషయమై అడిగింది — "కుర్రాడు బాగానే వున్నాడు కదూ?"

"అవును — చాలా మెత్తనయిన వాడు. మర్యాదస్తుడులాగా కూడా వున్నాడు" అన్నాడు రామనాథం.

"కట్నం అదీ కొంత మాట్లాడుకుంటే ముహూర్తం పెట్టుకోవచ్చు" అన్నది.

"అన్నయ్యగారినీ, ఐనా ఆ విషయాలను ఈ అబ్బాయి పెద్దవాళ్లతో కూడా వచ్చి మాట్లాడాలిగా!" అన్నాడు రామనాథం.

"లీలను చూస్తే అతను అన్నింటికీ ఒప్పుకుంటాడని నా అభిప్రాయం!" అన్నది.

(99-వ పేజీ చూడండి)

★ ఎదురుచూడని వరుడు ★

(29-వ పేజీ తరువాయి)

శాంతమ్మ-తనలో అనుకుంటున్నట్టు.

ఎనిమిది గంటలదాకా శేషాచలం ఇంటికి రాలేదు. శాంతమ్మ వంట చేసుకుని కూచున్నది-అన్నయ్యకోసం ఎదురుచూస్తూ రామనాథం వాకిట్లో కూచున్నాడు. లీలా, బాబా కబుర్లలో వున్నారు. చంద్రశేఖరం బయటకు వెళ్లినవాడు ఇంకా ఇంటికి రాలేదు. శేషాచలం రాగానే రామనాథం—

"ఏంటా వెళ్లినపని?" అన్నాడు.

"నా మొహం—వాళ్ల మొహమూనూ. వచ్చేనెలకు వాయిదా వేశాడు. ఇది ఇంతే-జీవితాంతం వాయిదాలే!" అన్నాడు శేషాచలం.

"మరి యింతసేపు చేశావేం-పొద్దున్న నగా ఇంత తినివెళ్లిన వాడివి!"

"ఆ—మరోపని ఏదో వుంటేనూ."

భోజనానికి లేవమన్నది శాంతమ్మ.

"ఆ అబ్బాయి ఏడీ?" అన్నాడు శేషాచలం.

"బయటకు ఎక్కడికో వెళ్లినట్టున్నాడు." అన్నాడు రామనాథం.

"ఏమిటి ఆ అబ్బాయి ఇంటిపేరు?" అన్నది శాంతమ్మ.

"ఇంటిపేరా-ఏదోవున్నదిలే" అన్నాడు చిరాగ్గా శేషాచలం.

రామనాథం నవ్వాడు. "అట్లా చిరాకు పడతావేం? వినా ఇంటిపేరు తెలుసుకోకుండా వచ్చావన్నమాట!" అన్నాడు.

"తెలుసుకోవలసిన అవసరం ఏముంది ఇప్పుడు?" అన్నాడు శేషాచలం.

ఈ మాటకు శాంతమ్మ, రామనాథం ఇద్దరూ విభ్రాంతులైనారు.

"పెళ్లికొడుకును తీసుకొచ్చావు కదా—వివరాలు తెలుసుకోకుండా వచ్చావేం అని!" అన్నాడు రామనాథం.

శేషాచలం కొన్ని క్షణాలపాటు జవాబివ్వలేదు. తర్వాత-"అట్లాగా-అవునవును! ఐతే ఆ పెళ్లికొడుకు ఈ రోజు నాతో రాలేదు."

"ఈ అబ్బాయి ఎవరమరి?" అన్నది ఆత్రుతగా శాంతమ్మ.

"ఇతనా? ఇతనెవరో నాకు తెలీదు. బండిలో కలిశాం. చాలాసేపు మాట్లాడుకున్నాం. ఈ వూరు ఆఫీసుకు ట్రాన్స్‌ఫర్ ఐందిట—

'శాంతిపూరు-పట్నం' అని దిగులుపడ్డాడు. 'ఫరవాలేదులే-మా వాళ్లున్నారు-ఒకపూట వుండి ఇల్లుచూచుకో-అందులో ఇబ్బంది ఏముంది' అని తీసుకొచ్చాను. చాలా తెలివైనవాడూ—నెమ్మదయిన వాడూనూ! పాపం...ఎక్కడ పడుక్కుంటాడు?"

"దంబాక్ పో-ఇతనే ఆ పెళ్లికొడుకని అనుకున్నాం మేమంతా!" అన్నాడు రామనాథం.

"అనుకుంటే మాత్రం ఇప్పుడేం మునిగిపోయిందిలే?" అన్నాడు శేషాచలం. శాంతమ్మకు చెప్పలేని నిరుత్సాహం కలిగింది. 'నయం' అనుకున్నాడు నెమ్మదిగా రామనాథం. ఈ సంభాషణ జరుగుతూ వుండగానే బాబ అక్కడికి ప్రవేశించాడు నెమ్మదిగా.

"ఐతే ఇతను పెళ్లికొడుకు కాదన్నమాట పోరి పిడి మిద్దరి—" అన్నాడు బాబ.

"వస్తూనే ఆ మాట చెబుదాం అనుకున్నాను. నా కొట్టుగోడవలో పడి...... సరేలే, మళ్లీసారి వచ్చేప్పుడు తీసుకొస్తాలే!" అన్నాడు శేషాచలం. గోతాలతో బంగారం దొరికినంత సంతోషంతో పరుగెత్తాడు బాబ లీలదగ్గరకు.

"కొంపమునిగింది లీలా! ఈ అబ్బాయి పెళ్లికొడుకు కాట్ట!" అన్నాడు.

"ఆఁ!" అన్నది లీల ఆశ్చర్యంగా.

"నీతోడు పెద్దమామయ్య చెప్పాడు. ఆ అసలు అబ్బాయి రాలేదట—ఇతనెవరో......"

అంతే! ఆతర్వాత మాటలు లీలకు వినిపించలేదు. చరచరా గదిలోకి పోయింది! పెద్దగా నిట్టూర్చి, విలన్‌చూపు ఒకటివిసిరి, నెమ్మదిగా వీధిచావిడిలోకి ప్రవేశించాడు బాబ.

బాబ, చంద్రశేఖరం కలిసి భోజనం చేస్తారనీ ఈలోగా తాము చేసేదామనీ, శేషాచలం రామనాథం భోజనానికి కూచున్నారు. బొమ్మల్లే ఐ, తలుపుప్రక్కగా లీల నించున్నది.

"ఈ అబ్బాయికి పెళ్లి ఐందా?" అన్నది శాంతమ్మ.

"ఇంకాలేదట—పెద్దకుటుంబం వాళ్లేవున్నారు. చాలా సంబంధాలు వస్తున్నాయట......"

ఇంతలో తారాజువ్వల్లే దూసుకున్నాడు బాబ అక్కడికి— "తేలిపోయింది. మిస్టరీ వీడిపోయింది!" అన్నాడు గోలగా.

"ఏమిటోయ్ నీ గోల?" అన్నాడు చిరాగ్గా రామనాథం.

"అదే-- ఈ అబ్బాయెవరో కనిపెట్టేశాను."

"కనిపెట్టటానికి ఇందులో రహస్యం ఏముందిరా?" అన్నాడు శేషాచలం.

"రహస్యం అంటే రహస్యం కాదు— ఈ అబ్బాయి యింటిపేరు స్వర్ణపురి వారు.. వూరు... అదేం పేరు!... ఏదో... అబ్బాయిపేరు చంద్రశేఖరం..."

"ఐతే?" అన్నాడు రామనాథం.

"స్వర్ణపురి వారి సంబంధం ఇదివరకు లీలకు మాట్లాడదామనుకోలా- అదే ఇది!" అన్నాడు బాబ గొప్పగా — ఈ గందరగోళం అంతా విడగొట్టినందుకు.

"నిజమే?" అన్నది శాంతమ్మ సంతోషంగా.

"కాక? మన డిటెక్షను తిరుగులేదు!" అన్నాడు బాబ.

"ఎట్లా చెప్పావ్‌రా?" అన్నాడు శేషాచలం.

"ఏముంది? అతని బెడ్డింగ్ అక్కడే వుంది. పుస్తకాలన్నీ అక్కడే వున్నయ్-ఆ అటమీదచూస్తే...అరెరె...ఎట్లా కనిపెట్టేనో చెప్పమన్నా నేమిటి?—అదిచెప్పకూడదు!" అని నాలిక కరుచుకున్నాడు బాబ.

"అవున్రా అన్నయ్యా—నీకు తెలీదుగాని, ఈమధ్య స్వర్ణపురివారి సంబంధం లీలకు చేసుకుందామనుకున్నాం. ఆ అబ్బాయి బాగుండడని తన కెవరో చెప్పారనీ, తనకొద్దనీ శాంతతో చెప్పిందట లీల. అందుకని వూరుకున్నాం!"

ఈమాట వినగానే చరచరా లీల గదిలోకి పోయింది. బాబకూడా వెనకాలే వెళ్లాడు.

"అప్పుడు నువ్వొద్దన్నావ్ చూశావ్— ఆ అబ్బాయేట ఇతను. ఇప్పుడు చూశావా ఎట్లా జరిగిందో!" అన్నాడు హేళనగా బాబ.

"జరగటానికి ఏముందని?" అన్నది లీల చిరాగ్గా.

"ఏముందనా—ఈ సంబంధం వొద్దన్నావుగా నువ్వు?"

"ఎప్పుడు అన్నానూ?"

"భలేదానివే. అప్పుడనలా నువ్వు? ఇతను మంచివాడు కాదని, నీ స్నేహితురాలు రాసిందని, అందరికీ ప్రేమలేఖలు రాస్తాడనీ అందుకని ఆ అబ్బాయిని అసలు చూడక్కర్లేదనీ అన్నావుగా!"

"అవన్నీ ఎవరో చెప్పిన మాటలు....అం-ఐతే?"

"అహాఁ...ఏం లేదు. ఆ మహరాజే ఇక్కడికొచ్చాడుకదా - చేతిలో చిక్కాడు కదా అని!"

"బాబా—అనవసరంగా వాగక పో ఇక్కణ్ణుంచి!"

"అసలు పెళ్ళికొడుకు తర్వాత వస్తాట్ట- అంతా ఏదో నాటకంలాగా వుంది నాకు!"

ఎదురుచూడని వరుడు

"బావా—నువ్వు ఈ మద్దతి విడగొట్టినందుకు చాలా థాంక్స్. నేను ఈ అబ్బాయినే చేసుకుంటాను!" అన్నది లీల నిశ్చయంగా.

బావ ఉలిక్కిపడి—క్రింద పడబోయి తలుపు పట్టుకొని నిలబడ్డాడు!

"ఏరా...ఏమిటీ?...నీకు పిచ్చెత్తిందా యేం?" అంటూ "మామయ్యా! విన్నావా!" అని అరుస్తూ పరుగెత్తాడు.

"కొంప మునిగింది" అన్నాడు బావ కొంప మునిగినట్టు.

"అబ్బబ్బ...ఏం గొడవరా నీది?" అన్నాడు శేషాచలం.

"నువ్వెవరో ఆ అబ్బాయిని వెంటబెట్టుకొచ్చావ్ కదా—లీలకుటా—ఈ అబ్బాయే కావాలట...చూడు ఆ మాటలు" అన్నాడు కోప్పడుతూ.

"సరే ఇక నేం—శుభస్య శీఘ్రం—ఎవరో ఒకడు!" అన్నాడు శేషాచలం నవ్వుతూ.

"అదేమిటి మామయ్యా—ఈ అబ్బాయెవరనుకున్నావ్?" అన్నాడు బావ.

"లీలకు నచ్చాడు గదా—అబ్బాయి! నచ్చచెప్పి—సంప్రదాయం ప్రకారం పెళ్ళిచూపులు ఏర్పాటు చేదాం," అన్నాడు శేషాచలం. కాంతమ్మ సంబర పడింది—రామనాథం సంతోషించాడు. వీధి దావిడిలోకి రాగా శేషాచలానికి చంద్రశేఖరం కనిపించాడు కాస్సేపు అమాటా ఈమాటా మాట్లాడి—

"మా తమ్ముడి కూతుర్ని నీకు ఇస్తామంటున్నారు—చేసుకుంటావేమిటోయ్?" అన్నాడు శేషాచలం.

ఈ మాటకు చంద్రశేఖరం ఎగిరి గంతు వెయ్యబోయి—మామూలుగానే కూచున్నాడు!

"ఏమయ్యా?" అన్నాడు శేషాచలం మళ్ళీ. చంద్రశేఖరం మాట్లాడలేదు.

"నువ్వు ఇదివరకు మా దృష్టిలో వున్న వాడివేనట—ఇవాళ ఆ సమయం కలిసి వచ్చింది. ఇంతకూ మనం కలుసుకున్న వేళా విశేషం అటువంటిది. ఏం?" అన్నాడు.

"సరే, మా నాన్నగారికి రాసి......" అన్నాడు చంద్రశేఖరం.

"అంతా నీయిష్టమే అన్నాళ్ళగా. నిజా మళ్ళీ విశేషం మనసుల్లోన్న కేసు లేదుగా!"

"అవుననుకోండి. మరి మా పెద్దవాళ్ళు కూడా రాస్తే మంచిదికదా!"

"అయ్యయ్యో తప్పకరాయి నాయనా! అదే కావలసింది." అన్నాడు రామనాథం.

శేషాచలం తృప్తి పడ్డాడు—రామనాథం సంతోషించాడు—కాంతమ్మ మురిసిపోయింది—చంద్రశేఖరం చిరునవ్వు నవ్వాడు—ఐతే బావమాత్రం అక్కడ కనిపించలేదు అతని మనసులో ఏముందో మరి!

చంద్రశేఖరం ఎదురుగున్న అద్దంలోకి చూశాడు—చందమామల్లే నవ్వుల చిలుకుతూ లీల అతనికి కనిపించింది. ఒక్క క్షణం నాలుగు కళ్ళూ కలుసుకుని—వెంటనే సిగ్గుపడిపోయినై! ★

ది

భారత లక్ష్మి బ్యాంకు లిమిటెడ్,

(షెడ్యూల్డు బ్యాంకు)

రిజిష్టర్డు ఆఫీసు : మచిలీపట్నం — సెంట్రల్ ఆఫీసు : మద్రాసు.

★

బ్రాంచీలు :

మచిలీపట్నం, గుడివాడ, నూజివీడు, నర్సాపురం, రాజోలు, విజయవాడ, గవర్నరుపేట (విజయవాడ), కాకినాడ, రామారావుపేట (కాకినాడ), విశాఖపట్టణం, బొబ్బిలి, కావలి, గూడూరు, మద్రాసు.

★

ఫిక్సుడ్ డిపాజిట్లు : సం॥కు నూటికి రు. 3½ మొ॥ 4½ వరకు వడ్డీ రేట్లతో అంగీకరింపబడుచున్నవి.

కరెంటు, సేవింగ్సు, షార్టునోటీసు, కాలుడిపాజిట్లు అంగీకరించబడును.

మూడు సంవత్సరముల క్యాష్ సర్టిఫికేట్లు ఒక ప్రత్యేకత.

ధాన్యము, అపరాలు, బంగారునగలు, గవర్నమెంటు పత్రములు మొదలగువాని హామీపై అప్పులు యివ్వబడును.

అన్నిరకములయిన బ్యాంకింగు వ్యాపారములు జరుపబడును.

వివరములకు మా కార్యాలయములకు వ్రాయ ప్రార్థన.

ఛో॥ వెంకటరత్నం, మేనేజింగు డైరెక్టరు. | సి. యస్. శీతారాం, సెక్రెటరీ.

బెంగాలీ చలనచిత్రం

(75 వ పేజీ తరువాయి)

ఉదాత్త ప్రణయం, కావ్య మాధుర్యం తొణికిసలాడుతూంటాయి. మంచి కథా, మంచి తారాగణమూ ఉంటే నరేన్ మిత్ర, సుశీల్ మజుందార్, నీరేన్ లాహిరీ, చిత్త బోస్, అగ్రదూత్ విజయవంత మయిన చిత్రాలే తీస్తారు.

బెంగాలీ చిత్రరంగంలో అందరికీ ఒకటే గడ్డు సమస్య. రకరకాల మనస్తత్వాలు గల ప్రేక్షక బాహుళ్యాన్ని వరసబెట్టి ఏళ్ళ తరబడి ఎలా ఎలా వినోదింప చేయడమా? అని.

ప్రజలలోని నైరాశ్యము, వారి భావాల్లోని, జీవితాల్లోని నిస్పృహా తరుచుగా చిత్రాల్లో ప్రతిఫలిస్తూనే ఉన్నాయి. కాని ఈ నిరాశా నిస్పృహాల్లోంచి బయటపడే ఆశాజ్యోతి తను వేలంవెర్రిగా ఎగబడి చూసే చలనచిత్రాల్లో ఎక్కడున్నా సాక్షాత్కరిస్తుందేమోనని ప్రతి ప్రేక్షకుడూ ఎదురు చూస్తాడు. నేటి చలనచిత్రానికి రెండు బాధ్యతలున్నాయి: వ్యక్తిని కేంద్రంగా తీసుకుని సంఘ జీవితాన్ని ప్రతిబింబించడం ఒకటి. ప్రేక్షకుని అంతరాంతరాల్లో ఆనందానుభూతిని కలిగించడం మరొకటి. ఈ ఆనందానుభూతి గనక లేకపోతే చలన చిత్రం ఎన్నడూ ప్రజలను ఆకర్షించలేదు. మరి పరస్పరభిన్నమైన ఈ రెండు బాధ్యతలను ఎలా నిర్వర్తించడం, ప్రేక్షకునికి వినోదమూ, మానసిక సంతృప్తినీ ఎలా సమకూర్చడం అన్నదే నేటి బెంగాలీ చలనచిత్రకారుల పెద్ద సమస్య. అయితే వీరు ఈ సమస్యను ధైర్యంతో, ఆత్మవిశ్వాసంతో ఎదుర్కొంటున్నారనడం సత్యదూరం కాదు. ★

Printed and Published for Nageswara Rao Estates (Private) Ltd., by S. Radha Krishna at The Andhra Patrika Press, 6 & 7, Thambu Chetty Street, Madras-1. Editor S. Sambhu Prasad